

[Forsvarsministeren.]

af den af hr. Kjeld Olesen nævnte karakter at fortsætte med at tale på det konservative folkepartis vegne; man kan jo ikke fortsætte med noget, man ikke er begyndt på, og jeg er ikke begyndt på ved møder af den karakter at tale på mit partis vegne.

Derimod agter jeg fortsat at tale med soldaterne, når de fremsætter ønske om det. Det vil først og fremmest finde sted ved de centrale talsmandsmøder, som hr. Kjeld Olesen og jeg har drøftet ved en tidligere lejlighed i spørgetiden, men kan også finde sted ved møder med samtlige værnepligtige på et tjenestested, når jeg modtager en direkte opfordring til at besvare spørgsmål, og det var jo tilfældet i Odense. Jeg er vel klar over, at mine samtaler med de værnepligtige undertiden fremkalder irritation hos andre; jeg har set tydelige udslag af denne irritation i enkelte dagblades læserindlæg og i forskellige fagblade. Der har været udtrykt en utilfredshed over, at jeg på denne måde mødtes med de værnepligtige og drøftede problemer med dem; der har ofte været henvist til, at noget sådant gjorde man ikke tidligere inden for forsvaret, og det er utvivlsomt rigtigt; det gjorde man ikke.

Efter min opfattelse ville det være en forsummelse at undlade den direkte kontakt med en stor ungdomsgruppe, som vi kalder på til en opgave, som jeg i hvert fald opfatter som noget meget væsentligt. Hr. Kjeld Olesens formulering af spørgsmålet og begrundelsen synes jeg udtrykker en tilsvarende irritation, men jeg er glad for, at hr. Kjeld Olesen selv sagde, at han ikke er fornærmet.

For en ordens skyld skal jeg dog præcisere følgende vedrørende mødet i Odense: det initiativ, der førte til mødet i Odense, kom fra de værnepligtige selv; de værnepligtige gav under mødet udtryk for, at de ønskede min tilstedeværelse; de værnepligtige ønskede klart svar på de af dem stillede spørgsmål; de værnepligtige fremsatte spørgsmål, der vedrørte socialdemokratiets forsvarsforslag, og jeg besvarede disse spørgsmål på linje med, hvad jeg sagde i debatten her i tinget den 9. december 1970, men foreslog i øvrigt de værnepligtige at invitere folketingsmand Søgaard til en drøftelse om partiets forslag.

Når mødet fandt sted i tjenestetiden, skyldes det bl. a. et på sidste talsmands-

møde af de værnepligtige fremsat ønske om lejlighed til at tale sammen i tjenestetiden. I øvrigt er der intet usædvanligt i, at orientering om sikkerhedspolitik finder sted i tjenestetiden. Forsvarets oplysnings- og velfærdstjeneste og forsvarets civilundervisning arrangerer en række møder af den karakter i tjenestetiden og altså med befalet tjeneste for soldaterne.

Jeg vil gerne her benytte lejligheden til at takke de folketingsmedlemmer, der har fulgt opfordringen; denne tak gælder også hr. Kjeld Olesen, der sidst for ca. et halvt år siden besøgte en af forsvarets skoler og talte om fremtidens forsvar til 70 elever, der var befalet til at deltage — men de var jo nok kommet under alle omstændigheder.

Jeg håber, jeg kan opfatte hr. Kjeld Olesens spørgsmål som et tilsagn om at holde flere foredrag for de værnepligtige. Og hvis hr. Kjeld Olesen vil opgive nogle datoer for det kommende halve år, vil vi alle gerne medvirke til at formidle sådanne arrangementer, gerne med frivillig deltagelse, hvis hr. Kjeld Olesen ønsker dette i stedet for som sidst befalet tjeneste. Selv har jeg ikke i øjeblikket planer om møder med de værnepligtige ud over de centrale talsmandsmøder.

Kjeld Olesen: Allerførst: spørgsmålet om initiativ eller ikke initiativ til mødet i Odense er noget, ministeren må diskutere med talsmændene derefter. Så vidt man kunne forstå på ministerens fremstilling, var det de værnepligtige selv, der havde ønsket, at ministeren skulle tale til dem på den måde, det var tilfældet, og at det skulle være med mødepligt, så at alle måtte komme. Hvis det er fremstillingen, så passer denne fremstilling ikke rigtig med, hvad man ellers har hørt af udtalelser om dette mødes tilblivelse.

Det afgørende for mig i dette er ikke, at også andre har haft lejlighed til eller vil kunne få lejlighed til at komme, f. eks. hr. Søgaard, som det blev sagt. Det ville være uhørt, hvis det var et ønske om et frivilligt møde, hvor man ikke var tvunget til at komme og høre på en politiker, at det ikke kunne lade sig gøre. Nej, afgørende i dette her er, at ministeren ikke klart har svaret nej til spørgsmålet, om han i fremtiden — selv om der ikke nu er planer om det — vil